

Fitxa tècnica

Música Michal Jacaszek **Interpretació** Documental **Durada** 121 min **Gènere** Documental **Llengües** Àrab, amb subtítols en català

Sinopsi

A Líbia, dos germans es van jugar el futur del seu país durant la revolució del 2011, però cadascun en un bàndol diferent: ell va recolzar Gaddafi, ella va ser una de les 'rebels'. Ara, pertanyent a la classe dirigent, ella torna a donar la cara pels oprimits i a cercar la rehabilitació de persones com el seu germà. Seguim aquests germans al llarg de sis anys, durant els quals ella es presenta a les eleccions i ell lluita contra els traumes de la guerra. (FilmAffinity)

Crítica

24/12/2021 - El relat de Giovanni Buccomino sobre la vida de dos germans després de la Revolució líbia és ambiciós, però no aconsegueix tot el que es proposa, cosa que probablement era impossible

After a Revolution, el segon llargmetratge documental del cineasta italià **Giovanni Buccomino**, és un relat sobre dos germans separats per la Revolució líbia, que es tornen a reunir durant els esdeveniments posteriors al conflicte (i que continuen actualment). La pel·lícula, ambiciosa encara que no completament encertada (potser perquè intenta l'impossible), va tenir la seva estrena mundial a la Competició Internacional del recent IDFA.

Els títols inicials ens informen que, quan va començar la Revolució, la **Myriam** i el **Haroun** estaven en bàndols oposats: ella va lluitar amb els rebels i ell es va unir als últims lleials a Gaddafi a la seva ciutat natal de Bani Walid. Després de l'assassinat del dictador, ella (una professional mèdica) estava desencantada amb la presa de poder, els assassinats innecessaris i el poder creixent de la branca radical salafista de l'Islam, per això es va passar a l'altre bàndol.

La pel·lícula comença realment uns anys després dels esdeveniments ocorreguts el 2011, però mai especifica el període exacte. Aquest és precisament un dels problemes. Tot i que alguns títols ens ajuden a comprendre certs segments en particular, com una trobada de reconciliació a Bani Walid, on el Haroun té prohibit entrar i la Myriam no aconsegueix intercedir (encara que no entenguem si això és degut a la seva actitud atrevida o la seva afiliació política, o simplement perquè és una dona), el documental observacional de Buccomino fracassa parcialment en assumir una tasca pràcticament impossible: oferir un rerefons polític i social clar.

Tot i així, la pel·lícula presenta una gran quantitat d'informació, emoció i entusiasme en els seus 121 minuts de durada, i no només per a aquells espectadors interessats en la Primavera Àrab. Els personatges són literalment herois: la Myriam és l'única lluitadora de primera línia del bàndol rebel (anomenada "Dirty Rebel" pels seus oponents i Doshka, el nom d'una metralladora, pels seus aliats), mentre que el Haroun és un decidit defensor del seu santuari local, que els salafistes destrueixen constantment i ell segueix reconstruint. Tots dos són valents i s'expressen amb franquesa, a més de patir pels seus ideals, que la Myriam considera que sempre han estat els mateixos, tot i que inicialment estaven en bàndols oposats: tots dos lluiten per Líbia.

Tanmateix, els grups tribals i les milícies que s'enfronten per la dominació del país també asseguren estar d'acord en això, però sabem que realment no ho diuen de debò. Quan la Myriam es presenta com a candidata per al parlament, tota la seva tribu promet votar-la, però la traeixen el dia de les eleccions. Després de ser assetjada i amenaçada, acaba marxant a Tunísia amb el seu marit i fills, mentre que el Haroun s'uneix a ella quan resulta ferit després de ser perseguit a les xarxes socials.

Quan Buccomino se centra en els germans i les seves vides interiors, la pel·lícula floreix i l'espectador aconsegueix involucrar-s'hi profundament emocionalment. Potser ni tan sols calia utilitzar la meravellosa banda sonora del compositor polonès **Jacaszek** de manera tan excessiva (ni els *flashbacks*, un recurs que pertany més al camp de la ficció). No és que aquest sigui un enfocament il·legítim, però les emocions dels protagonistes, que gairebé mai no reprimeixen, són suficients perquè el públic aconsegueixi empatitzar amb ells i amb la seva difícil situació. Un fet que, assumim, era l'objectiu de l'obra des del principi.

“After a Revolution”: premis i seleccions principals

1 premi i 2 nominacions:

- Festival Internacional de Cinema Documental d'Amsterdam 2021: nominat a millor llargmetratge documental
- Festival Biografilm 2022: premi Unipol a la millor pel·lícula
- Millennium Docs Against Gravity 2022: nominat al premi Polònia d'Amnistia Internacional

Giovanni Buccomino

Filmografia com a director

2021 *After a Revolution* (documental)

2021 *The Guardian: Documentaries* (sèrie documental TV) (1 episodi)

2010 *La valle della luna* (documental)

Biografia

Giovanni Buccomino va estudiar a la Universitat de Roma i va obtenir un màster en Història i Filosofia. Mentre estudiava va treballar en so, passant del camp de la música al cinema. El 2010 va dirigir el seu primer llargmetratge, *The Valley of the moon*, seleccionat al Festival dei Popoli i el Festival Documental Internacional Canadenc Hot Docs entre d'altres. Des del 2012 ha dirigit documentals per a diferents mitjans de comunicació internacionals com *Al Jazeera*, *The Guardian* i ONG, a més de treballar com a dissenyador de so i gravador de camp en ficció i documental. va ser productor executiu i dissenyador de so al llargmetratge de Naziha Arebi *Freedom Fields* (TIFF 2018), és becari del Sundance Lab que treballa en el seu llargmetratge ***After A Revolution***.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

